

OMILIE
LA SF. MARE MUCENIȚĂ ȘI ÎNTOCMAI CU APOSTOLII, TECLA,
24 Septembrie
(Pentru Duminica 20/09/2020)

Biserica noastră prăznuiește pe 24 septembrie o sfântă proeminentă, una dintre marile femei din epoca apostolică, Sf. Tecla, marea campioană a credinței. S-a născut în Iconium (astăzi Konia) în jurul anului 28 d.Hr., într-o familie păgână. Sfânta avea 18 ani când Sf. Pavel și Barnaba au ajuns la Iconium, în toamna anului 46 d.Hr. (după ce au fost persecutați în Antiohia). Sufletul ei blând a fost nemulțumit de închinarea la idoli și a tânjit după ceva mai profund, pe care l-a găsit în învățăturile apostolului Pavel. Sfântul Pavel a propovăduit cu ferveare Evanghelia lui Hristos, mai întâi evreilor la sinagoga din Iconium. Cu toate acestea, evreii fanatici i-au interzis să predice acolo astfel că, Sfântul Apostol a continuat să vestească Evanghelia în casa lui Onisifor, un om cu bunăvoință. Printre oamenii mulți care au venit să asculte s-a numărat și tânăra Tecla. Ea a fost profund emoționată de ceea ce a auzit despre dragostea lui Iisus Hristos și mai ales de faptul că El a murit de bună voie pe cruce pentru mântuirea întregii lumi. Inima tinerei a fost încălzită de dragostea pentru Hristos și apoi a decis să-și dedice viața Domnului și lucrării Sale, așa cum făcuse Sfântul Pavel.

După ce apostolii au părăsit Iconium, Sf. Tecla a început să-L vestească pe Hristos cu credință și zel. Pentru aceasta, a fost arestată și supusă primului ei martiriu, care a avut loc în zona ei natală Iconium. A fost condamnată la moarte prin foc, dar, așa cum a fost cu cei trei tineri din Babilon, flăcările nu au atins-o. În mod miraculos, a apărut o furtună cu ploi torențiale care a stins focul. Oamenii care au participat la eveniment s-au împrăștiat, lăsându-o nevătămată pe Sf. Tecla. Sfânta s-a confruntat cu un al doilea martiriu în Antiohia Pisidiei, unde activitatea ei misionară a adus mulți oameni la credința creștină. De data aceasta, a fost aruncată într-un Amfiteatru din Antiohia (care există și astăzi) pentru a fi devorată de fiarele sălbatice. Nici leii, nici alte animale sălbatice nu au atacat-o, la fel cum s-a întâmplat și cu Daniel în cușca leului. Dumnezeu a întărit-o cu o putere ascunsă, pentru a scăpa de moarte într-un mod miraculos.

Sf. Tecla a vrut să-l urmeze pe Sfântul Apostol Pavel în călătoriile sale apostolice. Sfântul Pavel însă, a îndemnat-o să rămână în patria ei, pentru a-i putea conduce la Hristos pe cei care se închinau idolilor. După ce l-a predicat pe Hristos în diferite locuri, Sf. Tecla a călătorit spre sud și s-a întors în cele din urmă la Iconium. Când a ajuns la Seleucia (astăzi Silifke) din Cilicia, s-a stabilit într-o peșteră din muntele Kalamon. Acolo și-a petrecut restul vieții în monahism. S-a dedicat rugăciunii, ascezei și învățării din Evanghelie. În același timp, ea a oferit și vindecare unui număr de oameni bolnavi. Faima ei s-a răspândit rapid, așa că mulțimi de oameni au început să vină să-i asculte cuvintele și să fie vindecați. Când sfânta a împlinit vârsta de 90 de ani, Domnul a chemat-o în Împărăția Sa Cerească într-un mod glorios. Creștinii din Seleucia au construit o biserică în cinstea ei, care se află deasupra peșterii unde a fost îngropată.

Minunile Sfintei Tecla, care i-au marcat viața, au devenit mai frecvente chiar și după adormirea ei. Împăratul Zenon din secolul al V-lea se numără printre cei care fuseseră vindecați de un miracol al Sfintei Tecla și, în semn de recunoștință, a construit o biserică grandioasă în cinstea ei. O mănăstire a fost înființată în locul în care Sf. Tecla trăise ca monahie și a atras credincioșii din tot Imperiul Bizantin. Cu siguranță putem admira curajul Sfintei Tecla! Martiriul și persecuția nu i-au afectat râvna misionară și acesta este motivul pentru care Biserica onorat-o cu respect, oferind-ui titlul de *Isapostolos* („Întocmai cu apostolii”), o onoare pe care puține femei au primit-o.

Ea a ales viața monahală dintr-o iubire profundă pentru Hristos și și-a dedicat întregul sine Lui. Ea a devenit prima ascetă-călugăriță creștină, trăind o viață de luptă spirituală în peștera ei. Aceasta a devenit fundamentul pentru prima instituție monahală feminină, care a oferit o lumină spirituală mare de secole. Cu credința ei puternică, ea „a stins violența focului” și „a oprit gura leilor” (Evrei 11: 33-34), distingându-se ca *Protomartir* (prima femeie martiră).

Desigur, Sf. Tecla îi datorează mai întâi toate aceste lucruri lui Iisus Hristos, Cel Care i-a dat puterea de a atinge aceste înălțimi slăvite; apoi marelui Apostol care a inspirat-o cu cuvântul și exemplul său, pentru ca ea să-l cunoască pe Hristos în mod profund. Dar există și rodul iubirii și devotamentului ei personal față de Hristos, care a fost înrădăcinat în inima ei, ca experiențele învățătorului ei: „viața de acum, în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, Care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine.” (Galateni 2:20).

Iubiții mei frați și surori, să ne inspirăm și din exemplul strălucitor al primului concurent și întocmai cu Apostolii, Sf. Tecla. Când ajungem să înțelegem dragostea perfectă pe care Mirele o manifestă în sufletele noastre în moduri diferite; când simțim în inimile noastre dorința de a trăi cu adevărat propria viață a lui Iisus; când distingem în noi atingerea Harului Său divin chemându-ne să rămânem uniți într-un singur trup cu El; atunci bucuria lui Hristos va revărsa în noi. Această bucurie este spirituală și veșnică și este acea bucurie pe care vreau să o aveți voi toți. Amin.